

ΙΣΠΑΝΟΙ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ ΦΕΡΝΑΝ ΦΛΟΥΡ

ΠΩΣ ΚΕΡΔΙΖΟΝΤΑΙ Η ΚΑΡΔΙΕΣ

ΛΟΙΠΟΝ, κύριε Σορέλη, έχω τόν λόγο σας ότι επί ένα μήνα δεν θα αποπειραθώ να αυτοκτονήσω;
— Σας τὸ ὑποσχέθηκα καὶ θὰ κρατήσω τὸ λόγο μου.

— Κι' ἐγὼ σὰς ὑπόσχομαι ὅτι σ' ἕνα μήνα τὰ πράγματα θ' ἀλλάξουν καὶ ὅτι θὰ γίνετε εὐτυχής.

— Σας εὐχαριστῶ γιατί με λυπᾶστε. Εὐτυχία ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ περὶ γιὰ μένα στὸν κόσμο.

— Τὰ πράγματα ἀλλάζουν τόσο εὐκολὰ ἐδῶ κάτω.

— Μὰ γιατί θέλετε νὰ ζήσω; Ἡ Τερέζα δὲν θὰ μ' ἀγαπήσῃ ποτέ. Εἶμαι τέρας, εἶμαι φαινόμενον ἀσχημίας... Δὲν μοιάζω μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Ἐνῶ ἐκείνη εἶνε ἡ τελειότης, ἡ γυναῖκα! Τί θεά! τί θαῦμα τῆς φύσεως! Ἐσεῖς βέβαια τῆς μοιάζετε πολὺ, ἔχετε ὅμως καὶ τὸ προτέρημα τῆς καλῆς καρδιάς, ἐνῶ ἐκείνη εἶνε σκληρή... Ἄν σὰς ἀγαποῦσα θὰ ἠλιπίζα κάποτε νὰ σὰς συγκινήσω. Ἡ Τερέζα ὅμως εἶνε ἀπὸ μάρμαρο, ἀναισθητὴ στὸν πόνο ἑνὸς δυστυχομένου ὅπως ἐγώ.

— Δυστυχισμένε ἀνθρώπε!

— Αὐτὴ ἡ γυναῖκα δὲν αἰσθάνεται τίποτα, δὲν ἀγαπᾷ τίποτα... Ἡ μάλλον ἀγαπᾷ τὴν ἐπίδειξι, τὴν ματαιοδοξία,

τὴν πολυτέλεια. Αὐτὸ εἶνε τὸ πάθος τῆς. Ὅλος ὁ κόσμος ξέρει ὅτι ἔχει πολλοὺς φίλους, ὄλους κομπόζους, ὄλους ἀνθρώπους τῆς μέρας...

— Σας εἶπα, περιμένετε ἕνα μήνα...

— Ἀδύνατο! Δὲν θὰ μ' ἀγαπήσῃ ποτέ! Φαντάζεσθε ὅτι μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ ἡ Τερέζα;

— Εἶθε ὑπερβολικός. Τὸ κάτω-κάτω εἶθε ἕνας πολὺ συμπαθητικὸς κύριος. Γιατί νὰ μὴ σὰς ἀγαπήσῃ;

— Παρακαλῶ, Ἀγγέλικα, μὴ μὲ περιπαίζετε... Ἀλλὰ, τέλος πάντων, ὅλα συγχωροῦνται ὅταν πρόκειται νὰ σώσῃ κανεὶς ἕναν ἄνθρωπο.

— Θὰ κάμετε ὅ,τι θὰ σὰς πῶ;

— Θὰ τὸ κάμω εὐχαρίστως.

— Τότε ἀκοῦστε. Θὰ εἶθε διαρκῶς μαζὺ μου, πᾶς διαταγὰς μου, σὰν νὰ ποῦμε, θὰ κάμετε ὅ,τι σὰς λέω, θὰ μὲ ὑπακούετε χωρὶς ἀντίρρηση...

— Καὶ σὲ τί θὰ ὠφελήσῃ αὐτό;

— Τί σὰς μέλλει; Γιὰ τὴν ὥρα θὰ φᾶμε μαζὺ ἀπόψε καὶ θὰ πᾶμε μαζὺ στὸ θέατρο.

— Στάς διαταγὰς σας. Μοῦ ἐπιτρέπετε ὅμως μιὰ ἀντίρρηση;

— Ἡ συμφωνία μας εἶνε νὰ μὴ μοῦ φέρετε ἀντιρρήσεις.

— Τί θὰ πῇ ὅλη ἡ Μαδρίτη ὅταν δῇ τὴν ἀσχημιά μου νὰ συνοδεύῃ τὴν ὠραιότητά σας;

— Ἄς πῇ ὅ,τι θέλει.

— Δὲν φοβᾶσθε μήπως σὰς εἰρωνευθῇ ἡ Τερέζα; Δὲν ἀφήνει καμμιά εὐκαιρία χωρὶς νὰ σὰς πειράξῃ. Σας φθονεῖ τρομερά.

— Ἐπρεπε νὰ τὴν φθονῶ ἐγώ. Ἄν ἦμουν ὠραιότερῆ τῆς θ' ἀγαποῦσατε ἐμένα καὶ ὄχι αὐτήν.

— Τί τὰ θέλετε. Ἀγαπᾷ κανεὶς ἐκείνον ποὺ ἀγαπᾷ...

— Ἀρκεῖ ἡ συζήτησις, κύριε Σορέλη. Λησμονοῦμε τὶς συμφωνίες μας.

— Στάς διαταγὰς σας, κυρία...

Στὸ θέατρο ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἔλαμπαν δυὸ ἀστέρια: ἡ Ἀγγέλικα καὶ ἡ Τερέζα. Ἡ κομψότερες, ἡ ὠμορφότερες γυ-

ναῖκες τῆς Μαδρίτης. Οἱ ἄντρες περνοῦσαν τὸν καιρὸ τους μαλλώνοντας ποιά εἶνε ἡ ὠραιότερη. Εἶχαν σχηματισθῇ δυὸ στρατόπεδα καὶ ἦσαν διαρκῶς σὲ πόλεμο.

Ἡ Ἀγγέλικα ἦταν συμπαθητικώτερη μὲ τὰ μεγάλα τῆς γαλανὰ μάτια καὶ μὲ τὸ ὠραῖο τῆς δέρμα. Ἡ ὠμορφιά ὅμως τῆς Τερέζας ἦταν ἐπιβλητικὴ μὲ τὸ ἀγαλματινο σῶμα τῆς, τὰ μαῦρα τῆς μαλλιά καὶ τὸ στόμα τῆς ποὺ ἦταν ὄλο πάθος. Τὰ μάτια κύτταζαν τὸν κόσμο μὲ περιφρόνησι καὶ ἀλαζονεία, μάτια ποὺ πετοῦσαν σπίθες καὶ σκλάβωναν τὴν ἴδια στιγμὴ.

Ἡ Τερέζα εἶχε καθῆσει στὸ ἀπέναντι θεωρεῖο ἡ δυὸ γυναῖκες ἐκυττάζονταν ἐχθρικά, ἐξερευνῶντας ἡ μιὰ τὴν ἄλλη καὶ στίς μικρότερες λεπτομέρειες τῆς τουαλέττας τῆς, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ βρουν κάτι νὰ κατακρίνουν.

Ἡ ὠραία Τερέζα ἐμαίνετο: Ὁ Σορέλης, ὁ σκλάβος τῆς, ὁ σκύλος τῆς, τὸ φαινόμενο, ὁ ἀσχημος καὶ ἀνυπόφορος Σορέλης, νὰ βρίσκεται κοντὰ στὴν Ἀγγέλικα! Καὶ, τὸ χειρότερο, νὰ τὸν προσέχῃ αὐτὴ, νὰ τὸν περιποιῆται, νὰ κρυφομιλῇ μαζὺ του!

Ἄ! τὴν ὥρα θὰ τῆς ἔδειχνε ὅτι ὁ Σορέλης ἦταν δικὸς τῆς, σκλάβος τῆς!

— Γιατί ἀγαπῶ ἐσᾶς, εἶπε στὴν Ἀγγέλικα ὁ Σορέλη.

Καὶ φώναξε τὸ παιδί τοῦ θεάτρου.

— Πήγαινε νὰ πῆς τοῦ κ. Σορέλη νάρθη στὸ θεωρεῖο μου.

Ἀπὸ τὸ θεωρεῖο τῆς, ἡ Τερέζα εἶδε τὸν Σορέλη νὰ σηκώνεται μὲ ἄσπρη τὸ μῆνυμά τῆς... Κατόπι εἶδε τὴν Ἀγγέλικα — φρίκη! νὰ τὸν τραβᾷ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ νὰ τὸν καθίζῃ διὰ τῆς βίας κάτω. Τὰ μάτια τῆς Ἀγγέλικας καὶ τῆς Τερέζας διασταυρώθηκαν ἀπὸ τὰ θεωρεῖα.

— Αὐτὴ ἡ ἀνόητη, σκεπτόταν ἡ Τερέζα, δὲν ξέρει ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε δικὸς μου, σκύλος μου. Φαντάζεται ὅτι τὸν ἀγαπᾷ καὶ κυττάζει νὰ μοῦ τὸν πάρῃ... Χά! χά! Θὰ τῆς δείξω ἐγώ...

Ὁ Σορέλης εἶχε γίνεϊ τώρα ἄλλος ἄνθρωπος. Ἀπὸ δειλὸς εἶχε γίνεϊ τολμηρὸς καὶ προκλητικὸς. Κύτταζε περιφρονητικὰ ὄλους καὶ ἰδιαίτερος τὴν Τερέζα. Ἦταν ντυμένος πάντα σύμ-

φωνα μὲ τὴν τελευταία μόδα, σωστὸ φιγουρίνι. Οἱ ἄνδρες ἄρχισαν νὰ τὸν ἀντιγράφουν. Δὲν ἦταν τώρα ἀσήμαντο πρόσωπο! Ὁ φίλος μιᾶς γυναίκας σὰν τὴν Ἀγγέλικα εἶνε προσωπικότης, μιὰ κοσμικὴ δόξα...

Ὡστόσο ἀποδείχτηκε ὅτι ἡ Ἀγγέλικα εἶχε δίκην, γιατί ἡ στάσις τῆς Τερέζας ἄρχισε νὰ μεταβάλλεται ὀλοφάνερα. Μιὰ μέρα τοῦ ἔγραψε μιὰ ἐπιστολὴ καὶ τοῦ ζητοῦσε συνέντευξι στὸ σπίτι τῆς. Ὁ Σορέλης τὴν ἔδειξε τῆς Ἀγγέλικας.

— Τί νὰ κάμω τώρα; Πρέπει νὰ πάω;

— Δὲ θὰ πᾶς πουθενά. Θὰ τῆς γράψῃς ὅτι ἔχεις δουλειά, ὅτι θὰ φᾶς μαζὺ μου.

Ὁ Σορέλης ἔφερε ἀντιρρήσεις.

— Ἀρκεῖ, κύριε! Ὅταν περάσῃ ἡ προθεσμία θὰ κάμετε ὅ,τι θέλετε! Τώρα διατάζω ἐγώ.

Σὲ λίγες μέρες ὁ Σορέλης καὶ ἡ Τερέζα ἀντάμωσαν τυχαίως σ' ἕνα σπίτι.

— Εἶμαι εὐτυχής ποὺ σὰς ξαναβλέπω, κ. Σορέλη! εἶπεν ἡ Τερέζα. Εἶστε λοιπὸν τόσο ἀπορροφημένος μὲ τὸν καινούρι-

γιο έρωτά σας;

Ο Σορέλης κάτι ψιθύρισε.

— Θα σ'αs περιμένω στο σπίτι μου, είπεν η Τερέζα. Νά έρθετε όταν θέλετε, θα σ'αs δεχτώ με εύχαρίστησι.

— «Κι' εγώ πού σκεπτόμουν ν' αυτοκτονήσω! Έλεγε μέσα του ο Σορέλης. "Α! ή γυναίκες!..."»

Δέν πήγε όμως. Προς τὸ παρὸν, γιὰ ένα μῆνα, δέν ήταν κύριος τῶν πράξεών του. Εἶχε δώσει τὸ λόγο τῆς τιμῆς του καὶ ἔπρεπε νὰ τὸν κρατήσῃ. Ὡστόσο κάθε ἄλλο σκεπτόταν παρὰ ν' αυτοκτονήσῃ... Ἡ ζωὴ εἶχε τόσα θέληγτρα! Ἡ Ἀγγέλικα εἶχε δίκη.

— Ποιὰν ἀπὸ τις δυὸ θὰ κρατήσῃς; τὸν ρωτούσαν οἱ φίλοι του.

Ἀλήθεια, ποιὰν ἀπὸ τις δύο; Ὁ έρωσ του γιὰ τὴν Τερέζα ἄρχισε τώρα νὰ ξεθυμαίνει, ὅπως ἦταν φυσικό. Ἡ γυναίκα ἐκείνη τὸν εἶχε τυραννήσει τόσο, τὸν εἶχε περιφρονήσει τόσο! Δέν ἔπρεπε κι' αὐτὸς τώρα νὰ τὴν ἐκδικηθῇ;

Ἡ συμπάθειά του γιὰ τὴν Ἀγγέλικα αὐξάνε ὅμως καθημερινῶς. Τί χρυσὴ καρδιά! Νὰ ἐνδιαφερθῇ γι' αὐτὸν καὶ νὰ τὸν σώσῃ! Ἀ! αὐτὴ ἡ Ἀγγέλικα ἦταν σωστὸς ἄγγελος!

Καὶ τὸν ἄγγελον αὐτὸν ἄρχισε νὰ τὸν ἀγαπᾷ με τὰ σωστά του... Δέν τοῦ ἀξίζει; Θὰ τῆς τὸ ἔλεγε καθαρὰ καὶ ξεστέρα, τώρα πού τελειώνει ἡ διορία τῆς συμφωνίας τους.

— Ἀγγέλικα, ἀπὸ σήμερα εἶμαι ἐλεύθερος...

— Καὶ εὐτυχῶς, μπορεῖτε νὰ πῆτε... Ὅλα ἀποδείχνουν ὅτι ἡ Τερέζα σ'αs ἀγαπᾷ.

— Τὸ φαντάζεσθε;

— Εἶνε ἐρωτευμένη μαζί σας. Ἐγὼ ἔπαιξα τὸ ρόλο μου καὶ δέν μετανῶ ὅτι θυσιάστηκα... Τώρα θὰ μπορῆτε νὰ τῆς πῆτε: «Δέν εἶμαι ὁ σκύλος σου, εἶμαι ὁ κύριός σου!»

— Δέν θὰ τῆς τὸ πῶ ποτέ.

— Καὶ γιατί; Ἐχετε τὸ δικαίωμα.

— Γιατί ἀγαπῶ ἐσᾷs!

— Ἐμένα;

Καὶ ἡ Ἀγγέλικα ἔσκασε στὰ γέλια.

— Σᾷs φαίνεται παράδοξο; Ἡ τόση καλωσύνη σας... ἡ τόση σας ὠμορφιά...

— Φίλε μου, ἄκουσε. Ἡ συμφωνία μας τελείωσε. Εἶσαι ἐλεύθερος τώρα ν' αυτοκτονήσῃς!... Εἶνε ἀκόμη καιρός...

— Καὶ ὅμως... Ἄν δέν δεχθῆτε θ' αυτοκτονήσω...

— Τότε, δώστε μου τώρα σεις ένα μῆνα προθεσμία νὰ σκεφθῶ κι' εγώ.

.....

Σ' ένα μῆνα ὅλη τὴν ἀριστοκρατία τῆς Μαδρίτης ἀπασχολοῦσε ἡ ἀναγγελία τῶν γάμων τῆς Ἀγγέλικας καὶ τοῦ Σορέλη.

ΦΕΡΝΑΝ ΦΛΟΡ.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Στὸ ὠραῖο προάστειο τῆς Νέας Ὠόρκης, τὸ Κόνει Ἀϊλανδ, πέθανε τελευταία ὁ ξενοδόχος Ματθαῖος Λύντς, ἀπὸ μιὰ ἐξαιρετικὰ ἀσυνήθιστη καὶ περίεργη ἀρρώστεια. Συγκεκριμένως, ὁ δυστυχῆς αὐτὸς ξενοδόχος πέθανε... ἐξ ὑποβολῆς. Ἐνῶ δηλαδὴ ἦταν ὑγιέστατος καὶ ἀκμαιοτάτος, μερικοὶ φίλοι του φαρσέρ, ἀστειευόμενοι, ἄρχισαν νὰ τὸν ἀνησυχοῦν, λέγοντάς του ὅτι ἦταν ὠχρὸς κι' ὅτι φαινόταν ἀδιάθετος. Κι' ἐπειδὴ ὁ ἀτυχῆς ξενοδόχος τοὺς πίστευε, αὐτοὶ συνέχισαν τὸ ἄσχημο ἀστεῖο τους, βάζοντας μάλιστα καὶ μερικοὺς ἄλλους γνωστούς των νὰ τοῦ ποῦν ὅτι φαινόταν ἀρρωστος κι' ὅτι ἔπρεπε νὰ προσέξῃ τὴν ὑγεία του.

Στὸ τέλος, ὁ Ματθαῖος Λύντς ἀναγκάστηκε νὰ καταφύγῃ σ' ένα φίλο του γιατρό, ὁ ὁποῖος — μεμυημένος κι' αὐτὸς στὴ φάρσα — τοῦ εἶπε, ἀφοῦ τὸν ἐξέτασε, ὅτι δέν τὸν ἔβρισκε καθόλου καλά. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι ὁ δυστυχῆς ξενοδόχος, μέσα σὲ λίγες μέρες, ἔχασε τὸ κέφι του, τὴν ὀρεξί του, ἔπαθε ἠθικὴ καὶ σωματικὴ ἐξάντλησι καὶ στὸ τέλος πέθανε ἀπὸ συγκοπή τῆς καρδιάς.!

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΠΕΡΝΟΥΝ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Περνοῦν τὰ χρόνια κ' ἡ χαρὰ ἢ λιγοστὴ ἀργοσβύνει καὶ μιᾶς ἀγάπης μου ὁ καὶμὸς ξεχάστηκε κι' αὐτὸς περνοῦν τὰ χρόνια κ' ἡ ζωὴ σιγά-σιγά μ' ἀφήνει γέρος στοὺς δρόμους σέρνομε ἀγνώριστος, σκυφτός.

Καὶ καρτερῶ τὸ θάνατο νὰ φέρῃ τὴ γαλήνη στὸ κουρασμένο μου κορμί, μὰ πόσο ἀργεὶ κι' αὐτὸς; μέσα της ἡ ἄδεια μου ψυχὴ τίποτα πειὰ δέν κλείνει ἓνα κουφάρι ἀπόμεινα, μὲ καίει ὁ πυρετός.

Ἀπλώνοντας τὸ χέρι μου ζητᾷω ἐλεημοσύνη μέσα στὴ νύχτα φαίνομαι θρυκόλακας σωστός, προσμένοντας σάν ὑστερνὴ, σάν θεῖα καλωσύνη τὸ θάνατο τὸ λυτρωτὴ, μὰ πόσο ἀργεὶ κι' αὐτὸς;

Κ η φ ι σ ι ᾶ

Δ. Κ.

Α Μ Π Α Ν Α

Μέσ' τῆς νυχτιάς τὴ σιγαλιὰ ἀκούγεται θλιμμένη γλυκειὰ καὶ ἀργυρόρηχη καμπάνα μακρυνὴ σάν κάποια ἀπόκοσμη πολὺ τοῦ ἀγνωστοῦ φωνῆ σάν κλάμα, σάν παράπονο μπροστὰ στὴν εἰμαρμένη.

Χτύπα καμπάνα ἀτέλειωτα τὸ θλιθερὸ τραγοῦδι καὶ σκόρπισε μυριόστομο στ' ἀπειρο βογγητὸ, μαράθη πειὰ τελειωτικὰ τὸ κάθε χαρωπὸ τὸ κάθε ἀνοιξιὰτικο τῆς ζῆσης μου λουλοῦδι.

Κι' ὅταν καινούργιος ἀνοιχτὴ ὁ τάφος ὁ δικός μου χτύπα καμπάνα μου καλὴ γιὰ πῶ σερνὴ φορὰ μὰ τὸ σκοπὸ σου ἄλλαξε, χτύπησε χαρωπὰ ἀφήνω λύπες καὶ καὶμὸς, φτάνει ὁ λυτρωμός μου.

ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΜΕΛΕΤΑΚΟΣ

Χ Ι Μ Α Ι Ρ Ε Σ ...

Εἶμ' ἓνας Δὸν Κιχώτης — γειὰ σου χίμαιρα! — πού με κυκλώνουν τὰ ἐμπόδια σάν τελώνεια φεύγει τὸ χτέσ, χειρότερο τὸ σῆμερα ἔρχεται καὶ με τρώει μέσα μου ἡ φτόνια.

Φτωνῶ τὸ κάθε τί δικὸ πού πέρασε φτωνῶ τὴ φούχτα πού δέν μπόρεσε νὰ πιάσῃ κείνο πού τώρα πειὰ — σπολλάτη — γέρας κείνο πού πειὰ στὸ ράφι ἔχει μουχλιάσει

Εἶμ' ἓνας Δὸν Κιχώτης πού φαντάστηκε μιὰ χίμαιρα τῶν ἄλλων νὰ τὴ ζῆσῃ μὰ τώρα πειὰ στὰ δίχτυα τῆς ἐπίστησε καὶ κεῖ μέσα σὲ λίγο θὲ νὰ σβύσῃ.

ΝΙΚΟΣ ΣΥΛΒΙΟΣ

ΟΤΑΝ ΓΕΛΑΣ...

Νάξερες ὅταν μοῦ γελᾷς, κι' ὅταν με χάρι μου μιλάς τί μοῦ χαρίζεις μιὰ στιγμή, στὸ φτωχικὸ μου εἶναι, πόσο βαθεῖα νοιώθω χαρὰ, πόσο ἡ ψυχὴ μου λαχταρᾷ καὶ τῆς καρδιάς μου οἱ παλμοὶ σοῦ λέν, μὴ φεύγῃς... μείνε...

Νάξερες πόσο σ' ἀγαπῶ ἀπόψε πάλι θὰ στὸ πῶ ἔλα καλὴ μου, μίλα μου, ν' ἀνοίξῃς τὴν καρδιά μου. Γέλα λουλοῦδι τῆς αὐγῆς, ἔλα, παρθένα μου τῆς γῆς πῆσ' μου καὶ σὺ πῶς μ' ἀγαπᾷς, μόνη παρηγοριά μου.

Φυσᾷ θορρηᾷς τὸ δειλινὸ, θγαίν' ἢ σελήνη ἀπ' τὸ θουνὸ, λάμπουν τ' ἀστέρια τούρανοῦ, γιὰ με παντοῦ σκοτάδι. Μονάχα σὺ ὅταν γελᾷς, κι' ὅταν γι' ἀγάπη μοῦ μιλάς νοιώθω πῶς ζῶ, νὰ σ' ἀγαπῶ παντοῦ, στὴ γῆ... στὸν Ἀδη.

Γ. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ